

Pe temelie tare

Adevăruri creștine fundamentale

Max Billeter

Bogăția creștinului

Dumnezeu „...ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor“ (2 Timotei 1.9).

„Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său, pe care l-a făcut să prisosească față de noi în toată înțelepciunea și priceperea, făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos; în care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale.

De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele, ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui, luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și l-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a pus toate sub picioarele Lui și l-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți“ (Efeseni 1.3-23).

Introducere

Fundamentele creștinismului ne arată mai întâi o Persoană: este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Prin venirea Sa pe pământ și prin moartea Sa la cruce, El a creat temelie pe care Dumnezeu poate întâmpina nevoia omului după pacea cu El. Și acest adevăr ține de credința creștină și ne este arătat în Epistola către Romani. Învățătura acestei epistole o putem intitula cu expresia din capitolul 1.1: Evanghelia lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel rezumă învățătura Epistolei către Romani în Efeseni 1.7 în ordine inversă. Acolo citim: „În El (în Hristos) avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după

bogățiile harului Său.” În primul rând, păcatele noastre sunt iertate, în al doilea rând suntem eliberați de sclavia păcatului. Temelia pentru aceasta este sângele Domnului Isus, care a fost vărsat la cruce. Evanghelia lui Dumnezeu ne arată cum Dumnezeu a rezolvat problemele omului vechi, ale omului înainte de pocăință. *Bogățiile harului lui Dumnezeu* au lucrat aceasta.

Epistola către Efeseni se realizează ca învățătură Epistolei către Romani și ne explică ce dăruiește Dumnezeu omului nou, adică omului după pocăința sa. Pentru mulți copii ai lui Dumnezeu este suficient să știe că problema păcatelor lor este rezolvată și nu mai merg în iad. Aceasta este într-adevăr o realitate minunată – este bogăția harului lui Dumnezeu. Dar apostolul Pavel se roagă în versetul 18, ca ochii inimii noastre să fie luminați pentru a recunoaște ce ne-a dăruit Dumnezeu în Hristos. Aceasta trebuie să fie de mare interes pentru toți care au crezut în El ca Mântuitor personal. Dumnezeu a vrut să dăruiască credinciosului ceva nou și să facă inima sa fericită în Hristos. Aceasta este *gloria harului lui Dumnezeu* (versetul 6).

Adevărurile despre Persoana Domnului nostru Isus Hristos sunt în strânsă legătură cu ceea ce ne este dăruit în El. Acesta este marele subiect al Epistolei către Efeseni despre Persoana Domnului Isus: El a murit, a înviat din morți și ocupă acum locul la dreapta lui Dumnezeu în cer. După întoarcerea Domnului în cer, a venit jos Duhul lui Dumnezeu. Bogățiile creștinului își găsesc temelia în moartea Mântuitorului nostru. Dar ele îi sunt date prin învierea și înălțarea la cer a Domnului nostru și prin venirea Duhului Sfânt pe pământ.

În Efeseni 1 ne este prezentată o plinătate de adevăruri. Acest capitol pare la prima vedere a fi greu de înțeles. Dar dacă ne dăm seama de punctele principale, pe care Duhul lui Dumnezeu le-a așezat în aceste două lungi propoziții, atunci multe se vor lămurii. Aici ni se prezintă în trei moduri ce reprezintă bogăția creștinului:

a) În versetul 18 apostolul scrie despre speranța chemării. Avem aici primul punct: *chemarea creștină*.

b) Mai departe se spune în versetul 18 despre bogăția gloriei moștenirii Sale. Acesta este cel de-al doilea punct: *moștenirea sfinților*.

c) În versetele 22 și 23 găsim al treilea punct: *Adunarea lui Dumnezeu*.

De fapt, în Efeseni 1 totul se învârtă în jurul acestor trei teme, care formează punctele cheie ale bogăției creștinului.

Chemarea creștină

În versetele 4 și 5 ne sunt arătate amănunte referitoare la chemarea creștină. Ce înseamnă ea? Chemare nu înseamnă aici simplu să chemi pe cineva la tine, ci a așeza pe cineva într-o poziție. Această poziție nouă are două laturi pentru credincios.

Filiațiune

În primul rând, credinciosul este chemat să stea în Hristos sfânt și fără pată înaintea lui Dumnezeu, în dragoste (versetul 4). Prin nașterea din nou, creștinul a primit viață nouă și natura divină. Când apostolul Petru vorbește despre viața practică în părtășia cu Domnul, folosește expresia „*care aveți parte de natura divină*”. Pe scurt: noi am devenit copiii lui Dumnezeu. Această expresie nu este aici, dar este realitatea din versetul 4. Deja în timpul Vechiului Testament au existat oameni care au recunoscut că sunt păcătoși și care apoi au crezut în Dumnezeu. Dar niciunul dintre ei nu a avut această chemare creștină – alegerea înainte de întemeierea lumii. Planul lui Dumnezeu a fost să introducă oameni în familia Sa divină, să facă din ei copii ai Săi.

Există două caracteristici pentru un copil al lui Dumnezeu. Pe de o parte savurează dragostea Tatălui. Aceasta este prezentată în mod deosebit în scrierile lui Ioan. „*Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu*” (1 Ioan 3.1). Ca și copiii ai lui Dumnezeu stăm în razele dragostei Tatălui nostru divin.

Pe de altă parte, un copil al lui Dumnezeu trăiește spre bucuria Tatălui ceresc. Ne-am gândit vreodată la acest lucru? Tatăl nostru Se bucură să aibă pe pământ oameni slabi ca și copiii, în care El vede în Hristos propriile Sale trăsături. Dumnezeu este sfânt și fără pată, și gândurile inimii Sale sunt dragoste. Acum El vede în Hristos oameni credincioși, care sunt sfinți și fără pată, în dragoste. Ce bucurie are Tatăl ceresc cu privire la copiii Săi! Aceasta este una din laturile chemării.

Înfiere

A doua latură a chemării este înfierea noastră. Care este diferența între filiațiune și înfiere? Ambii termeni sunt așa de asemănători, și totuși nu înseamnă același lucru. Noi devenim copii ai lui Dumnezeu când primim viața lui Dumnezeu. În schimb, înfierea noastră stă în legătură cu locuirea în noi a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Romani 8.14 ne arată aceasta: „*Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fii ai lui Dumnezeu.*” Noi suntem deci copii ai lui Dumnezeu prin viața divină pe care o avem și suntem fii ai lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt care locuiește în noi. Ambele ne-au fost dăruite de Dumnezeu în Domnul Isus.

În Cuvântul lui Dumnezeu, înfierea are de-a face întotdeauna cu rațiunea, cu judecata; de altfel, și din punct de vedere negativ. Apostolul Pavel vorbește de două ori în Epistola către Efeseni și în Epistola către Coloseni despre fiii neascultării. Nu toți oamenii necredincioși sunt fiii neascultării; dar toți se află în relație cu fiii neascultării. Aceștia sunt oameni care conduc spre rău, cei care păcătuiesc cu bună știință. Cei care au crezut au fost aduși cu toții la înfiere. „Înfierea” este exprimată în alte limbi prin cuvântul „adoptie”.

Înfierea are de asemenea două aspecte. Ea înseamnă pe de o parte a înțelege gândurile Tatălui (versetul 5), pe de altă parte a-L reprezenta în chip vrednic pe Tatăl aici pe pământ. Când vrem să înțelegem ce înseamnă filiațiunea, atunci să ne gândim la un copil mic care este spre bucuria tatălui și savurează dragostea acestuia. Dacă vrem să înțelegem ce înseamnă înfierea, trebuie să ne gândim la un copil mare care se interesează de dorințele tatălui.

Când începem să ne interesăm de dorințele Tatălui nostru ceresc, atunci aflăm practic ce este înfierea. Ca și copiii ai lui Dumnezeu avem marele privilegiu să mergem tot timpul cu necazurile noastre la El și să i le prezentăm în rugăciune. Dar am mers la Tatăl nostru ceresc să-L întrebăm ce preocupă inima Sa? Aceasta este înfiere. Când întrebăm de interesele Sale, atunci El ne arată o Persoană care umple inima Sa și cerul Său: singurul Său Fiu preaiubit. Atunci El va avea părtașie cu noi despre Fiul Său. Aceasta așteaptă Tatăl.

Al doilea aspect al înfierii – reprezentarea lui Dumnezeu aici pe pământ – ne este prezentată în Romani 8.19: „*Pentru că și creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu.*” Acesta este un cuvânt profetic în legătură cu venirea Domnului Isus în slavă cu ai Săi. Atunci Îl vom însoți și Îl vom reprezenta într-un mod desăvârșit pe Dumnezeu și Tatăl nostru înaintea oamenilor. Ca fii ai lui Dumnezeu avem deja astăzi misiunea să fim reprezentanți demni ai Tatălui nostru ceresc.

Rezumat cu privire la chemarea creștină

Filiațiunea și înfierea au de-a face cu viața veșnică și cu Casa Tatălui – patria noastră veșnică. Copiii și fiii lui Dumnezeu au viața veșnică și în ei locuiește Duhul lui Dumnezeu. Prin El, ei sunt conduși spre ținta minunată, veșnică, spre Casa Tatălui. Această locuință necreată, veșnică a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este viitorul copiilor și fiilor lui Dumnezeu. Cu aceasta se află în legătură chemarea noastră.

Dacă am înțelege chemarea creștină, aceasta are consecințe pentru viața noastră ca credincioși. Tot ce ni se spune în Cuvântul lui Dumnezeu despre poziția noastră trebuie să aibă un efect practic. Apostolul ne arată aceasta în partea a doua a Epistolei către Efeseni. El spune

către aceia care sunt copii și fii ai lui Dumnezeu: Umblați în dragoste; umblați ca niște copii ai luminii și umblați ca înțelepți (Efeseni 5.2, 8, 15). Noi umblăm în dragoste în timp ce răspândim dragostea lui Dumnezeu. Noi înaintăm ca și copii ai luminii în timp ce respingem hotărâți tot ce este împotriva lui Dumnezeu, a Cuvântului Său și a vocii Sale. Dacă unim lumina și dragostea în practică, atunci umblarea noastră va fi impregnată de înțelepciune. Acestea sunt, pe scurt spus, urmările practice ale chemării noastre.

Moștenirea sfinților

Apostolul explică în Efeseni 1.9-11 ce este moștenirea. Ea este o taină, de altfel ca și chemarea. În scrierile apostolului Pavel, prin taină se înțelege de regulă un adevăr, care încă nu a fost vestit în Vechiul Testament.

Apostolii au primit aceste adevăruri prin descoperire de la Dumnezeu și au fost însărcinați să ne comunice în scris aceste adevăruri inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Versetele 3-5 din Efeseni 3 confirmă acest gând: apostolului i-a fost făcută cunoscut prin descoperire taina, „...care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh.” El vorbește deci în capitolul 1.9 în legătură cu moștenirea despre o taină, pentru că aici ne sunt arătate adevăruri pe care nu le găsim în scrierile Vechiului Testament.

Hristos, Moștenitorul principal

În versetul 10, apostolul declară că Domnul Isus este Moștenitorul principal: „...să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ.” El a mers ca Om în cer după lucrarea de mântuire și după ce a fost înviat. Acolo, El este pus acum ca Moștenitorul principal peste cer și peste pământ. Aceasta totuși nu este o taină, pentru că s-a profețit despre ea deja în Vechiul Testament. În Psalmul 8.5, 6 citim: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și L-ai încununat cu glorie și cu onoare. L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale.” Prin lucrările mâinilor Sale se referă la tot ce este creat în cer și pe pământ. Astfel, în Vechiul Testament s-a profețit că Domnul Isus este pus ca Om peste cer și peste pământ.

Noi suntem împreună moștenitori

Care este taina în legătură cu moștenirea? Hristos, Moștenitorul principal, nu ia singur în posesie moștenirea, ci cu noi, cei care am crezut. În versetul 11 se adaugă: „în care am și primit o moștenire”. Noi suntem împreună moștenitori ai Domnului Isus și vom domni împreună cu El peste cer și pământ. Domnul Isus Hristos va fi pus ca Om împreună cu noi în împărăția de o mie de ani peste îngerii din cer și peste oamenii de pe pământ. Apostolul Pavel vorbește în 1 Corinteni 6.3 despre aceasta: „Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri?” Aceasta înseamnă că noi împreună cu Hristos vom avea o lucrare de administrare peste îngeri. În Apocalipsa 20.4 scrie: „și ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani”. Moștenirea cuprinde deci administrarea peste îngeri în cer și peste oameni pe pământ. Domnul Isus va prelua această moștenire cu noi ca împreună moștenitori cu El.

Partea de moștenire

Partea de moștenire are de-a face cu creația, adică cu universul, cu cerurile create și cu pământul creat. Un frate a spus odată: chemarea este ceea ce este deasupra noastră, iar moștenirea este ceea ce este dedesubtul nostru. Deasupra noastră este Casa Tatălui și dedesubtul nostru este creația: cerul și pământul, îngerii și oamenii. Moștenirea stă în legătura cu o lucrare viitoare, care o vom exercita cu Hristos, spre deosebire de chemarea care ne va da o casă în viitor.

Din versetul 14 se vede clar că moștenirea noastră, creația, a fost dobândită prin moartea Domnului Isus. El a murit, ca să împace toate lucrurile (Coloseni 1.20). Pe temelia lucrării Sale a

dobândit universul. Dar creația nu este încă eliberată: ea suferă încă sub urmările păcatului. De aceea se spune: „*pentru răscumpărarea posesiunii dobândite*“. Aceasta va avea loc în viitor. Domnul Isus va reveni cu ai Săi în putere și slavă pentru a elibera aproape pe deplin de urmările păcatului moștenirea care Și-a dobândit-o prin lucrarea de la Golgota. Atunci va prelua partea de moștenire și va domni asupra ei o mie de ani.

Efecte practice

Ce consecințe practice are aceasta pentru noi? Dacă vom primi în viitor o așa mare lucrare de administrare cu Hristos, atunci vrem ca ceea ce Domnul ne-a încredințat aici pe pământ să administrăm corespunzător. Și despre aceasta vorbește apostolul în a doua parte a Epistolei către Efeseni. Acolo suntem îndemnați ca în căsnicie, în familie și la lucru să fim fideli. În loc să fim luați de valorile acestei lumi, putem să păstrăm principiile lui Dumnezeu în viața de căsnicie și de familie, la școală și la muncă. Să ne străduim să ne comportăm în toate privințele vieții, cum dorește Dumnezeu de la noi. Acesta este și subiectul textului din 1 Corinteni 6. Corinteni se certau între ei. Apostolul le-a spus: nu știți că îi veți judeca pe îngerii? El spunea cu alte cuvinte: dacă în viitor veți îndeplini o așa mare lucrare, atunci comportați-vă deja de acum vrednici și corecți. Deci și partea de moștenire viitoare are efecte practice asupra vieții noastre.

Adunarea lui Dumnezeu

În Efeseni 1.20-22, apostolul Pavel vorbește mai întâi despre Hristos. Dumnezeu L-a înviat din morți, L-a așezat la dreapta Sa și i-a supus totul. Isus Hristos este deja acum din punct de vedere juridic Capul peste tot universul. În această poziție de cinste, ca și Cap peste tot, El este dat Adunării. Insuși Hristos reprezintă măreția Adunării, pentru că El, ca și Cap peste tot ce a creat, este cadoul Adunării. Pentru că Hristos este Capul ei, ea preia o poziție minunată și înaltă.

Ce este Adunarea lui Dumnezeu?

Până acum am observat două bogății ale creștinului: chemarea noastră și moștenirea noastră. Ambele au o natură individuală: a fi copii și fii și a administra moștenirea împreună cu Hristos sunt bogății personale ale creștinului. Acum aflăm că noi posedăm și ceva împreună cu toți răscumpărații.

Adunarea lui Dumnezeu nu este o oarecare organizație religioasă întemeiată de oameni. Ea nu este nici o oarecare clădire din lemn sau piatră. Nu, Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu este totalitatea răscumpăraților de la Rusalii acum circa 2000 de ani până când va veni Domnul Isus pentru răpire. Toți care au crezut în acest timp în Domnul Isus aparțin Adunării lui Dumnezeu. Ei formează împreună această Biserică. Acesta este unghiul vizual cel mai mare al Adunării conform Cuvântului lui Dumnezeu. Așa ne este ea arătată în versetele 22, 23.

Adunarea lui Dumnezeu se formează în acest timp minunat de har. Când ultima piatră, adică ultimul credincios este adăugat acestei clădiri, atunci Domnul Isus va veni pentru răpire. Atunci El va ridica Adunarea Sa în slava cerului și o va conduce în Casa Tatălui.

Biserica lui Dumnezeu este deja acum pe pământ desăvârșită din punct de vedere al poziției, dar încă nu este completă. Aceasta este Adunarea lui Dumnezeu: formată în timp, dar în caracterul ei este divină și veșnică. Ea își are casa în locuința veșnică a lui Dumnezeu, în Casa Tatălui, și va exista în veșnicie.

Adunarea – Trupul și Mireasa lui Hristos

Hristos și Adunarea sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu în diverse moduri. În versetele 22-23 se spune mai întâi că Adunarea este *Trupul Său*. Hristos este Capul, iar Adunarea, Trupul Său. Mai departe citim că Adunarea este *plinătatea Celui ce umple totul în toți*. Aici vedem o altă prezentare: Hristos, bărbatul – Adunarea, soția. Când Dumnezeu a creat primii oameni, l-a făcut prima dată pe Adam. Apoi, când a văzut că nu este bine ca omul să fie singur, a făcut din coasta

lui Adam o femeie. El i-a adus-o lui Adam, ca ea să-i fie un ajutor. Adam și soția sa Eva sunt o imagine slabă a realității că Adunarea este plinătatea Aceluia care umple totul în toți.

Este important să recunoaștem ambele moduri de cercetare, ca să înțelegem și cele două mari caracteristici ale Adunării. Capul și Trupul ne arată *unitatea în sfințenie*; bărbatul și femeia ne arată gândul măreț: *dragostea*. Adunarea, formată din toate mădulele ei, formează cu Hristos o unitate deplină. Acest lucru este valabil și pentru mădule. Unitatea este gândul măreț despre Hristos, Capul, și Adunarea, Trupul Său. Mai departe, Adunarea este adusă într-o relație de dragoste cu Domnul Isus Hristos. A fi femeie, după Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă să iubești și să fii iubită. Acest fapt minunat se referă și la Adunare.

Adunarea este plinătatea lui Hristos

Adunarea are pe de o parte o poziție înaltă, pentru că Hristosul ei este dăruit ca și Cap peste toate. Pe de altă parte, ea are o lucrare măreață. Ea trebuie să fie plinătatea lui Hristos, care umple totul în toți. Această slujbă demnă o va primi în veșnicie.

În Apocalipsa 21.1, 2 citim: „*Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai era. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.*” Aceasta este Adunarea, care în caracterul ei este divină și veșnică. În veșnicie, ea va avea sarcina să fie plinătatea Domnului Isus.

Textul din Efeseni 3.20-21 arată clar acest lucru: „*Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.*” Veacul veacurilor este starea veșnică. Astfel, Adunarea este învrednicită în veșnicie să prezinte slava lui Hristos.

Responsabilitate comună

Am văzut acum adevărul minunat al Adunării lui Dumnezeu (versetele 22, 23). Aceasta este partea noastră comună – toți credincioșii de la Rusalii până la răpire formează împreună Adunarea lui Dumnezeu. Aceasta are o consecință practică pentru noi, toți cei răscumparați. Dumnezeu dorește pe de o parte ca noi să înțelegem ce este Adunarea lui Dumnezeu, și pe de altă parte să punem în practică acest adevăr, în timp ce ne adunăm într-o localitate ca Adunare. Nu este vorba să întemeiem o oarecare organizație religioasă, ci să ne strângem în toată simplitatea, conform gândurilor lui Dumnezeu, ca Adunare într-o localitate.

Dacă mergem astfel împreună pe cale, atunci facem aceasta în deplină unitate cu Hristos în sfințenie. Și unitatea dintre noi trebuie să fie completă și să fie în legătură cu menținerea sfințeniei lui Dumnezeu. Deci ne strângem în jurul Domnului Isus și facem aceasta în părtășie practică cu alți răscumparați din alte locuri, care de asemenea doresc să se adune astfel. Nu este ușor, să spunem și să facem aceasta în ultimele zile ale mărturiei creștine. Dar acestea sunt gândurile lui Dumnezeu.

În acest mod putem forma o mărturie colectivă pentru Dumnezeu. Fiecare creștin trebuie să fie personal o mărturie pentru Domnul său în această lume. Acest lucru este important. Dar există pentru noi creștinii și o mărturie comună. Putem fi aceasta doar atunci când ne strângem ca Adunare. Pe drumul personal și colectiv există batjocură și dispreț. Dacă avem parte de această batjocură, să știm: Este batjocura Aceluia care a devenit Om, pentru ca El să sufere și să moară la crucea de la Golgota și astfel să dobândească pentru Sine prin sângele Său Adunarea. Este o mărturie pentru Numele Său cel sfânt.

Încheiere

Să dea Domnul har să înțelegem aceste gânduri minunate! Să lăsăm ochii inimii noastre să fie luminați, ca să ne bucurăm de aceste bogății ale lui Hristos! Atunci vom exclama: Doamne, ce bogăți suntem în Tine! Totul ne este dăruit în El, Mântuitorul nostru. Dacă ne preocupăm într-un

Adevăruri creștine fundamentale - Max Billeter

mod duhovnicesc și clar cu acestea, vom trăi cu bucurie consecințele practice pentru viața noastră personală și comună. Domnul ne va da putere să facem aceasta.